

בעזרת ה', ערב שבת פרשת בהעלותך
חסידות לפרשה – הרב יצחק שפירא

אפשר לחיות עם ה'?

**אהרן ומרים נוטעים בתוכנו את תחושת הגעגועים והקרבה לה', אבל הבסיס לעבודת ה' הוא
התחושה שמציאות ה' היא המציאות הממשית, ואת זה אנחנו מקבלים ממשה רבינו**

שלום לידידינו היקרים!

אהרן ומרים מדברים בצורה לא טובה ולא נכונה על משה רבינו. לכאורה זוהי פרשיה שצריכה להישאר בין שלושת האחים הצדיקים, משה אהרן ומרים. אבל התורה כותבת לנו את הסיפור הזה באריכות, וגם עם ישראל נשאר עוד שבוע במקומו בעקבות הסיפור הזה, ולא התקדם לקראת ארץ ישראל. כלומר זוהי פרשיה שכל עם ישראל צריך לדעת עליה, גם באותו הזמן וגם לדורות. מה עלינו ללמוד מהסיפור הזה בעבודת ה'?

לקבל מהצדיקים

כל אחד אחד משלושת הצדיקים הללו, משה אהרן ומרים, מלמד אותנו משהו בעבודת ה'. יותר מזה: לא רק שהצדיקים הללו מלמדים אותנו משהו בעבודת ה', אלא גם בתוך כל אחד מישראל יש מקום בנפש שהוא מקבל מאותם הצדיקים.

כתוב בחסידות שלכן יש צדיקים שנקראים 'רועים', כיוון שהם מזינים את עם ישראל ברוחניות. כשם שאוכל נבלע בדמו של האדם ונעשה חלק ממנו, כך גם מה שאנחנו מקבלים מהצדיקים הללו לא נשאר רק כלימוד חיצוני, אלא נעשה חלק מהנפש של כל יהודי. מה אנחנו מקבלים מכל אחד מהצדיקים הללו, ממשה אהרן ומרים?

ה' הוא המציאות

כתוב בתניא שמשה רבינו הוא הדעת שבכל נפש מישראל. דעת היא התקשרות חזקה, שמה שחשבתי בשכל, נעשה המציאות שלי.

בתפיסה הראשונית שלנו, ב'טבע הראשון', העולם הנפרד מה' נראה לנו המציאות הממשית, ומציאות ה' היא משהו נוסף שאנחנו לומדים עליו. אבל אצל משה רבינו זה בדיוק הפוך. כשם שאנחנו תופסים בטבע הראשון את מציאות העולם הזה כממשית, כך משה רבינו תופס את מציאות ה' כמציאות הממשית, ולעומת זאת את העולם הזה משה רבינו תופס כמציאות חולפת, שאין לה קיום מצד עצמה. מה שכתוב בתניא שמשה רבינו הוא הדעת שבכל ישראל פירושו הוא שאצל כל יהודי יש מקום בנפש שהוא תופס את המציאות כמו משה רבינו, שה' הוא המציאות הממשית, והעולם הזה הוא מציאות

חולפת. המקום הזה מוסתר בתוך הנפש, אבל הוא קיים אצל כל אחד, וכל אחד צריך לעמול ולחשוף אותו.

את היכולת להסתכל כך על המציאות מקבל כל יהודי ממשה רבינו. מה אנחנו מקבלים מאהרן ומרים?

געגועים והתעלות

אהרן הכהן מעלה את כל היהודים מלמטה למעלה. כתוב בתחילת הפרשה על אהרן הכהן "בהעלותך את הנרות", ומוסבר בחסידות שהכוונה היא שהוא מעלה את כל נשמות ישראל להתקרב לה'. תחושת ההתעלות והקירוב לה' שיש בכל נפש מישראל מקורה ושרשה באהרן הכהן, שהוא המעלה את כל המציאות להתקרב לה'.

למה הדבר דומה? כאשר אדם עומד ליד צדיק שמתפלל בדבקות, או מתמסר לגמרי לעזור ליהודי אחר וכדומה, הרבה פעמים זה גורם גם לאדם לצאת קצת ממקומו, ולהיות עסוק פחות בעצמו ויותר בהתעלות ובקרבת ה'. כלומר הרבה פעמים זה לא רק גורם לאדם לחשוב שהתעלות זה דבר חשוב, אלא זה גם מזיז את האדם בפועל, וגורם גם לו להתעלות קצת.

כל אדם מתעלה בעקבות צדיק שקשור אליו לפי שורש נשמתו. אבל אהרן הכהן הוא הגורם לכל ישראל להתעלות ולחפש את קרבת ה', ותחושת אהבת ה' שיש בכל נפש מישראל מקורה באהרן הכהן.

מרים קשורה לצימאון של עם ישראל לה'. בזכות מרים היה לבני ישראל מים במדבר, והמים האלו נקראים על שמה - באר מרים. בעוד אהרן נוטע בלב כל ישראל את תחושת ההתעלות והקירוב לה', מרים נוטעת את תחושת הצימאון והגעגועים לה'.

הצימאון קשור למרירות על המרחק מה', ולכן שמה של מרים הוא גם מלשון מרירות. אבל יחד עם זה המרירות נמתקת בגעגועים לה', כשם שנמתקו המים שבני ישראל שתו בצאתם ממצרים. געגועים הם עצבות מתוקה, או מתיקות כואבת, כיוון שמורגשים בה גם המרחק מה', אבל גם התקווה והידיעה שה' רוצה בנו ורוצה שנתקרב אליו, וזה ממתיק את המרירות והופך אותה לגעגועים.

העיקר – המציאות האלקית

לפעמים אדם יכול לחשוב שהגעגועים וההתעלות הם העבודת ה' שלו, והם המציאות הרוחנית שבה עליו להיות. החוויה הרוחנית של הגעגועים ושל קרבת ה' היא חזקה מאוד, ולפעמים האדם חושב שזוהי עיקר המטרה. בדקות, כך חשבו גם אהרן ומרים, שאין הבדל בין הנבואה שלהם לנבואה של משה רבינו - "הרק אך במשה דיבר ה', הלא גם בנו דיבר!"

אבל באמת עיקר עבודת ה' היא לא החוויה הרוחנית, גם אם היא חוויה חזקה ביותר של געגועים ושל התעלות, אלא העיקר הוא הדעת שאנחנו מקבלים ממשה רבינו, שהמציאות היא מציאות אלוהית. כל עוד האדם לא מודע לכך, החוויה הרוחנית עלולה להיות דמיונית וללא בסיס.

כך ה' אומר לאהרן ומרים "אם יהיה נביאכם - במראה אליו אתוודע, בחלום אדבר בו". אצל כל הנביאים דבר ה' הוא כמו חלום, ולא כמו מציאות ממשית. לעומת זאת משה רבינו "בכל ביתי נאמן הוא". משה רבינו נמצא בבית של ה', ולא במציאות נפרדת. אצל משה רבינו כל המציאות היא הבית של הקדוש ברוך הוא, וה' הוא לא אורח ובוודאי לא דמיון.

סיפורי צדיקים

כאשר אדם חושב שעיקר עבודת ה' היא החוויה הרוחנית, הרבה פעמים קשה לו לשמוע סיפורים על צדיקים גדולים, שרחוקים מאוד מהמציאות שלו. אבל באמת על האדם לדעת שיש בתוכו מקום בנפש שבו המציאות היא מציאות אלוקית ולא נפרדת, ושאצל הצדיקים המציאות היא מציאות אלוקית, ובין הצדיקים יש בכל דור צדיקים מיוחדים שהעניין שלהם הוא להנחיל זאת לכולם.

זה מה שבא ללמד אותנו הסיפור הזה שבסוף פרשת בהעלותך. משה רבינו הוא צדיק גדול שפרוש מכל מציאות העולם הזה, ודווקא לכן אנחנו שומעים את הסיפורים עליו בקריאת התורה, וכך אנחנו נכנסים לתוך הסיפור שלו, שבו ה' הוא המציאות הממשית.

כשם שאנחנו שומעים את הסיפורים על משה רבינו וזה מנכיח אצלנו את המקום בנפש שבו המציאות היא מציאות אלוקית, כך כל סיפורי הצדיקים מגלים ומנכיחים בתוכנו את המקום הזה, וגורמים שהמקום הזה בנפש יתפוס יותר מקום, ולא יידחק לשולים.

שבת שלום!

בית 'עוד יוסף חי'